

N:r 8.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 april 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen • 1.25

68 årg.

Innehåll: Av nåden ären i frälsta, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Han skall icke låta din fot slinta, av P. W. — Syndernas förlåtelse, av Otto Funke. — Tron utan gärningar är död, av John Hedberg. — En trygg kapitalplacering, av Th. Cuyler. — Verksamheten i vårt eget land. — Konsistoriets i Dresden förordning av den 22 nov. 1904 angående friförsamlingsrörelsen i Sachsen. — Ötillbörligt. — Till Sv. Missionsförbundets församlingar, av Aug. Eriksson. — Rannsaka dig själv. — När de höllo sig för visa etc. — Tröttnen icke. — Evangelistkursen i Lycksele (med fotografi), av And. Lindström. — Från expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Från andra läger. — Söndagsskolan: Textutredningar av Joh:s Norborg, J. A. Karlman och J. B. Gauffin. — Annonser.

Av nåden ären i frälsta.*

I.

Ty av nåden ären i frälsta genom tron, och detta icke av eder; av Gud är gåvan; icke av gärningar, på det att icke någon må berömma sig. Ef. 2: 8, 9.

Aposteln Paulus hade, såsom vi alla veta, under sin ungdomstid varit en farisé. Såsom en äkta farisé hade han av alla krafter arbetat på att hålla Mose lag. Han visste ingen annan väg till rättfärdiggörelse och frälsning än detta: *hålla lagen*. Ja, icke allenast hålla lagen utan även hålla alla fädernas stadgar. Fariserna lade lika mycken vikt på fädernas stadgar som på Mose lag. De lade till och med, såsom Frälsaren själv visar, mer vikt på fädernas stadgar än på Mose lag, ty när fädernas stadgar och Mose lag kommo i strid med varandra, så följde de fädernas stadgar och överträdde Mose lag.

Aposteln Paulus kunde berömma sig av, att han efter den rättfärdighet, som var av lagen, var ostrafflig. Han kunde berömma sig av, att han i sitt nit om lagen överträffade alla sina samtida. Han säger ock, att det

var av nit om lagen, som han hade förföljt Guds församling. Det var icke av personligt hat mot de kristna utan av nit om lagen, som han gjort det. Han var en av dem, om vilka Frälsaren sade till sina lärjungar: Den tid skall komma, då den, som dräper eder, skall mena sig göra Gud en tjänst därmed.

På detta sätt for han fram som ett vilddjur, om jag så må säga, mot dem, som trodde på Kristus, emedan han trodde, att de gjorde den heliga lagen om intet.

Men så hände honom en dag något, som han aldrig väntat. Herren uppenbarade sig för honom och visade honom den villa, i vilken han var bunden. Och sedan vart han alldeles som en omvänd hand. Det han förut älskat och stritt för, det började han nu hata och strida emot, och det han förut hatat och stritt emot, det började han nu älska och strida för. Ja, han blev bland apostlarna den förste och främste stridskämpe för fullheten av Kristi evangelium. Det är huvudsakligen hans verksamhet, som omtalas i Apostlagärningarna. Av de apostoliska brev, som vi ha i Nya Testamentet, äro allenast två av Petrus, tre av Johannes, ett av Jakob och ett av Judas men tretton av aposteln Paulus. Och genom alla dessa brev går det som en röd tråd: Jesus Kristus och han allena; frälsning genom Jesus allena; frälsning genom tron på honom allena; frälsning av *nådd* allena, utan all vår förtjänst eller värdighet.

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Paulus måste för denna sin predikan uppbära mycken försmädelse. Det sades, att han lärde, att man skulle göra ont, på det att gott måtte komma därav. Han utmålades såsom den förskräckligaste villoande. Han blev förföljd, gisslad, slagen, stenad för denna sin predikan. Men ingenting kunde hejda honom. Jesus Kristus, frälsning i honom, frälsning genom tron på honom, det måste han förkunna, så länge fienden icke hade skurit tungan ur hans mun eller huggit huvudet av hans kropp.

Men icke allenast det, utan när han måste sådant lida för Herrens skull, så gladdes han och prisade Gud. När han skulle berömma sig av sina ordnar och utmärkelsetecken, berömde han sig av ärran efter alla de sår och slag, som han fått för Herren Jesu namns skull. Därom säger han: Ingen må göra mig bekymmer, ty jag bär Herren Jesu märken på min kropp (Gal. 6: 17).

Det är ett upplyftande skådespel att se denne apostel och hans verksamhet, att se och lära känna hans frimodighet samt den översvinneliga visshet, varmed han förkunnade Kristi evangelium, sedan han själv blivit fattad av Herren.

Vi sade, att det går såsom en röd tråd genom allt, vad Paulus skrivit: Jesus Kristus, frälsning genom honom, frälsning av nåd. Det se vi också i vår text, där han säger: *Av nåden ären I frälsta genom tron, och detta icke av eder, av Gud är gåvan.* Denna nåds beskaffenhet beskriver han sålunda: Där synden förmerades, där överflödade nåden, d. v. s. hon överflödade ändå mycket mer (Rom. 5: 20). Liksom ville han säga: det är icke möjligt, att det någonstades skulle finnas en sådan syndare, att icke nåden går vida upp över alla hans synder. Ingen behöver därför tänka, att han är en så stor syndare, att nåden icke kan räcka till för honom.

Om man gjuter olja i ett kärl, fullt med vatten, så lägger oljan sig alltid ovanpå. Hur mycket vatten man än fyller kärlet med, så simmar oljan alltid ovanpå. Sammalunda är det ock med Guds nåd. Huru stora, huru blodröda och förskräckliga en människas synder än må vara, ja, skulle någon till och med ha mördat både fader och moder, både hustru och barn, begått alla tänkbara brott och levat i alla möjliga grova laster, så skall det dock, om hon kommer till Frälsaren, heta: Där synden förmerades, där överflödade nåden ändå mycket mer. Och denna nåd skall utplåna alla hennes synder, såsom solen med sina strålar upplöser och skingrar icke blott tunna och lätta molntappar utan även de tjockaste moln och töcken.

Därför skall Guds nåd predikas icke bara för fromma, icke bara för dem, som äro, om jag så må säga, måttliga syndare, utan även och allra mest för dem, vilkas synder äro blodröda, för rövare och mördare, med andra ord för alla dem, som äro sjunkna i brott och synder och laster. Även om människor givit upp allt hopp om en syndare, så vill Gud ännu, att han skall varda frälst. Guds nåd räcker till ännu för honom.

Jag läste en gång en berättelse om en bramin i Indien, vilken övergått till kristendomen. Han blev på det allra förskräckligaste sätt förföljd av sina anhängare. Till sist kunde han icke uthärda längre. Han gick till

avgudaprästen i ett tempel och begärde att åter bli upptagen i den hedniska religionen. Prästen svarade: Jag skall fråga min gud. Han gick in i templet men kom efter en kort stund tillbaka och sade: »Min gud säger, att jag icke får upptaga dig, förr än du avsvurit och förbannat de kristnas Gud. Detta var ett hårt slag för den unge bramin. Men vad skulle han göra? Han föll. Han förbannade sin Gud och Frälsare. Då gick avgudaprästen åter in i templet men kom snart tillbaka och sade: »Min gud säger: du får ännu ej upptaga den unge mannen, ty visserligen har han övergivit de kristnas Gud, men de kristnas Gud har ännu icke övergivit honom.» — Ja sådan är Guds nåd. Där synden förmeras, där överflödade nåden ändå mycket mer — mycket mer. Därför skall ingen förtvivla. Nej, den där vill, han komme till nådastolen och tage nåd för nåd, utan penningar och för intet. Det låter otroligt, att nåden skulle vara så fri, men det är ändå sant.

P. W.

Rom. 6: 12—17.*

v. 12. Synden framställles här såsom en makt, som vill taga konungavälde över den kristne. Och aposteln varnar därför. Ty om det sker, så följer döden. Se kap. 8: 13. Den kristne kommer bort från livet i Gud.

Paulus betonar kroppens dödlighet i motsats mot det eviga, oförgångliga liv, som den kristne efter anden lever för Gud i Kristus. När I nu leven i Kristus ett sådant oförgångligt liv, så låten icke synden råda i den ännu dödliga delen av eder varelse, nämligen kroppen. Märk det starka uttrycket »hava konungavälde» eller »vara konung».

De onda begärelserna kallas *kroppens* begärelser, emedan de förnimmas i de kroppsliga lemmanne. Sammalunda talas i 1 Joh. 2: 16 om »ögonens begärelse», varmed icke menas, att begärelsen sitter i ögonen, utan att den förnimmes eller väckes genom ögonen. Kroppen och dess lemmar äro *organ* för det goda såväl som för det onda hos människan.

Märk för övrigt, huru denna vers visar, att hos den troende finnas syndiga begärelser, som söka att taga välde över honom. Ty det är till troende aposteln talar. Jämför 1 Joh. 1: 8.

v. 13. Paulus tänker på synden såsom en makt, som ligger i krig emot Gud och rättfärdigheten. Bagge vilja i denna strid hava människans lemman till vapen. Synden vill hava dem till orättfärdighets vapen, d. v. s. genom dem verka orättfärdighet, Gud vill hava dem till rättfärdighets vapen för att genom dem verka rättfärdighet.

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

dighet. Jämför kap. 12: 1. Nu beder aposteln de troende att lämna *sig själva* och sina lemmar åt Gud. Det ord, som här översattes med överlämna, betyder egentligen »ställa fram». Ställ dig fram och säg: Herre, här är jag, tag mig hel och hållen, tag mina lemmar. Detta må nu i samtalet tillämpas på munnen och tungan, på ögonen, på öronen, på händerna, fötterna o. s. v. Vilka tillfällen till självprövning!

Detta förmanar Paulus dem till, emedan de hava dött från synden och stått upp för att leva i ett nytt liv. De skola icke leva i det, som de ha dött ifrån.

v. 14. Till denna förmaning lägger nu Paulus en försäkran, ett löfte. Synden kan väl fresta dem, men hon skall icke råda över dem, såsom hon förut gjorde. Och orsaken, säger han, är den, att de nu icke äro under lag utan under nåd. När någon är under lag, så råder synden alltid över honom. Läs Rom. 5: 20 följ., 7: 7 följ., 1 Kor. 15: 56. Lagen *fordrar* rättfärdighet, men endast nåden kan åstadkomma den. Att en syndare icke kan komma till rättfärdighet på lagens väg, det beror icke därpå, att han icke har nog allvar, så att man kunde säga: Om du toge i bättre, så ginge det. Nej, *saken* är omöjlig. Om någon haft allvar, så var det väl Paulus. Läs vidare Rom. 10: 1—4.

v. 15. Paulus väntar sig här den invändning, som alltid mött den fria evangeliska predikan, nämligen att hon leder till ett lättsinnigt leverne. Ty den naturliga människan kan icke tänka annat, än att det är lagen, som skall hejda och förebygga synden. Hon har icke erfarit nådens kraft.

v. 16. Huru orimlig en sådan invändning är, visar Paulus här. Aposteln sätter mot vartannat *synden* och *lydnaden för Gud*. Under endera måsten i vara trålar, och det beror på, åt vilkendera i överlämnen eder såsom trålar. Läs Joh. 8: 34. Lämnar I eder åt synden, så leder det till död, evig död. Överlämnar I eder åt lydnaden, det är till att lyda Gud, så följer därav rättfärdighet. Och *detta senare haven I ju gjort*. Det har Guds *nåd* verkat i eder. Huru orimligt är det då icke att tänka, att nåden skulle leda till ett liv i synd!

v. 17. Paulus tackar icke Gud för, att de en gång voro syndens trålar, utan därför att detta nu var något förflutet, så att de numer icke voro det. Nu hade de i stället blivit lydiga läran, d. v. s. den sanna evangeliska läran, såsom Paulus hade framställt densamma. Att denna lära hade de blivit överlämnade av Gud såsom åt en uppfostrare, som skulle taga hand om dem, undervisa, leda, tukta, helga dem. Denna lydnad var icke bara en yttre lydnad i utvärtes gärningar utan en lydnad av *hjärtat*. Den var såsom sådan ett *nådens* verk. Och huru galet var det icke då att tala om, att nåden skulle leda till synd, då den ju tvärtom verkade en hjärtlig lydnad för Gud.

P. W.

Allt vad högt är, det når djävulen lätt, men det som ödmjukar sig, det når han icke, ty de ringa — dem övertäcker Gud med sina vingar.

P. W.

Han skall icke låta din fot slinta; och den dig bevarar, han sover icke.

Ps. 121: 3.

Detta vill Herren för visso hava sagt alla de sina till tröst och uppmuntran. När du känner dig svag och bävande, när du fruktar och undrar, huru du skall kunna komma väl igenom allt elände till Fadrens hus — käre håll stilla! Berodde det på din egen kraft, då hade du längesedan varit förlorad. Men nu har Herren åtagit sig ditt försvar. Ingen skall rycka eder ur min hand, säger han. Du känner dig plågad av ihärdiga frestelser. Gamla syndaböjelser uppvakna, och du undrar, hur det skall gå till sist. Hör: Herren har åtagit sig ditt försvar. Han handlar kanske underligt med dig, mycket underligt, men så underligt skall han aldrig handla, att han övergiver dig. Du skall väl få gå genom eld och vatten, men han skall själv följa med, så att icke elden förbränner dig eller vattnet fördränker dig. Var bara lugn! Det går nog. Herren är trofast. Men du har det kanske svårt i lekamlig måtto. Många kristna barn och makar måste för trons skull lida mycket, utesägligt mycket i sina hem. Därtill kan ock komma fattigdom, sjukdom och andra trångmål, vilka väl stundom avpressa dem det nödropet: »Är Gud för oss, varför vederfares oss då detta?» Men lider du sådant, så var blott stilla! Det gäller en liten tid, endast en liten tid, och under den lilla tiden har Herren åtagit sig att bevara dig. Du frågar och frågar, varför han gör så eller så. Men om du icke får förklaring på alla dina frågor, så var nöjd med det, att Herren har lovat att bevara dig. Ingen skall rycka eder ur min hand, det är hans egna ord. Fördens skull evad som händer, håll dig enfaldigt och ovikligt vid honom. Och har du släppt, så fatta åter tag, det är bekänt åter dina synder och säg: Herre Jesus, tag mig igen och låt mig åter få vara din! Ibland de saker, som äro *riktigt* vissa, hörer ock det, att Herren skall bevara till evigt liv alla dem, som Fadren dragit till honom.

P. W.

Syndernas förlåtelse.

Och han sade till henne: *Synderna äro dig förlåtna*. Luk. 7: 48.

Då alla människor stänga sina dörrar för oss, upplåter Herren Jesus så mycket härligare nådens dörr. Där syndasorgen i hjärtat är renast och djupast och det längtansfulla trosbegäret starkast, där öppnar sig ock hela det saliga djupet av Jesu kärlek och uppenbarar sig härligheten av hans nåd. Så gick det missdådaren på korset, så den förlorade sonen, så ock här denna förlorade dotter. Jesus tager icke endast synderskans försvar emot de hånande och knotande fariséerna, utan han prisar därjämte hennes ödmjuka kärlek, ty hon kunde nu utan skada höra detta beröm. Ja, än mer, han uttalar det största ord, som till och med Gud kan tala till någon människa; han giver den största skatt, som Gud kan giva en syndare, en skatt, varmed allt

gives ända till det fulla barnskapet hos Gud och delaktighet i Guds härlighet; han säger: »Synderna äro dig förlåtna.»

Nu får kvinnan mottaga, vad hon djupast åstundat, men varom hon dock ej vågat bedja. Är synden förlåten, så är den bortå från Guds ögon och finns ej mer till för Gud. Skiljemuren mellan Gud och syndaren är fullkomligt undanröjd, ty annan skiljemur än synden finns det ej! Vad hindrar sedan, att den benådade åter med glädje och frimodighet går fram till Gud, såsom till sin Fader, och fröjdar sig i allt som denne Fader tillhör? Ty syndaförlåtelsen är icke ett Guds ord utan en Guds handling. Samma Gud, som förlåter oss våra synder, helar ock alla våra brister (Ps. 103). Just genom förlåtelsen krossas synden i den innersta hården för hennes liv, och vad som av henne under den återstående tiden kvarbliver i köttet, det skall han efter hand utrota, som begynt det goda verket. Genom förlåtelsen varda vi åter i djupet av vår varelse ett med honom, som är helighet och liv, vi varda åter Guds barn, vartill vi voro kallade av begynnelsen; men vad som av världsbarnskapet ännu vidlåder och besmittar oss, det skall han, som heter och är Frälsare, hos oss döda, om vi ställa oss och fortfarande förbliva under hans ledning.

Otto Funcke.

Tron utan gärningar är död.

»De säga och göra intet».

Denna väldiga anklagelse slungade Frälsaren sin tids fromma i ansiktet. »De säga» — det är, de veta sanningen sådan den är uppenbarad i ordet. De veta, vad Gud fordrar av sitt folk och sina fromma, och äro så säkra på sin sak, att de kunna lära andra. Frälsaren var dock icke nöjd med detta. Därför tillägger han bittert: »De göra intet», dessa fromma, som äro synagogornas och templens förnämsta och som ifrigast och snabbast lyda böneklockans toner.

Men Nasaréén, han går där, tyst och stilla genom världen. Han breder ut sin skyddande mantel över armodets barn. Han tar de sista små matbitarna ur lärjungarnas händer och stillar skarornas hunger därmed. Han tar ogenerat emot de spetalska och rör vid dödas bårar. För honom är livet mer än maten och kroppen mer än kläderna. Hos dem som säga och göra intet finnes den formfulländade, polerade, av människor beprisade ytan och därunder ett kallt, ruttet inre. Hos Nasaréén är det inre värme och glöd, där är det kärleken, som regerar och driver till överträdande av än en, än en annan av de äldstes heliga stadgar, seder och bruk. Han och hans sanna efterföljare söka ej sitt eget utan andras väl. Han fäster sig lika litet vid hånet: »Du är en samarit och haver djävulen», som vid lovprisandet av »Guds helige». Att hjälpa, att frälsa, att lyckliggöra en fallen värld till själ och kropp är nasaréernas mission, och då växa brödbitarna i till välsignelse knäppta händer. Havets fiskar bära fram både sig själva och mynt i behovets stund. Ur djupa brunnar erhålles vatten t. o. m. för den, som saknar öskarl att

hämta upp sådant med. Lyckliggjorda människor övergiva allt och följa mästaren, och det går dem väl för tid och evighet, och de få även möjligheter, stora, rika sådana, att göra andra lyckliga i sin tur.

John Hedberg.

En trygg kapitalplacering.

En fråga, som ofta tränger sig på affärsmän, är denna: »Var skall jag säkrast placera mina pengar?» Vår gudomlige Mästare har en gång för alla besvarat den frågan med de orden: »Samlen eder icke skatter på jorden, där mal och rost förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen.»

Paulus ansågs helt säkert för en fattig man i Korint, ty han förtjänade sitt dagliga bröd med tältmakarenålen. Men i Guds ögon var han millionär. Han kunde säga: »Jag vet på vem jag tror och är viss, att han förmår förvara till den dagen det, som är mig ombetrott.» Den store aposteln hade gjort Jesus Kristus till sin förmyndare. Sina böjelser, sin själ och sitt evighetshopp, allt hade han överlåtit i sin Frälsares hand, och när han en gång uppnådde himmelen, var han viss att finna sin förmögenhet i förvar. Intet hade han, där mal kunde fördärva och tjuvar stjäla. Hans kapital var så deponerat, att det aldrig kunde sjunka i värde, ty Guds Son var bankiren. Så må varje sann kristen — vare sig han bor i gemaket eller i vinds-kammaren — glädja sig, om det, som är dyrbarast för honom, är i Frälsarens förvar.

Men tältmakaren hade ock en annan skatt, samlad i höjden — alla de andliga frukterna av hans liv voro där. Bröder och systrar i Kristus! Så äro ock våra, hur ringa de än månne vara! Och vad helst vi giva upp för vår Mästares skull, ökar vår himmelska egen-dom. Vad vi offra gör oss rika inför Gud. Men det vi lagt på kistbotten, den tid vi stulit från böneum-gänget och från bibelstunderna, sökandet av popularitet, allt är ett ödesdigert slöseri. Att giva för Kristus är vägen till rikedom. Allt vi lägga ned här till vår Herres förhärligande bokföres där oss till godo. Vår Gud är en trogen förvaltare. Han skall löna var och en efter hans verk. Två talenter skola giva en god utdelning, ja, även en talent skall glänsa, då kanske någon ödmjuk kristen lärare på den sista stora dagen presenterar sin klass och säger: »Här är jag, Herre, och barnen du givit mig!» När vi tala om frälsning av nåd och ej av gärningar, så få vi dock å andra sidan ej glömma, att Gud skall döma oss efter våra gärningar. Den själviske syndarens vinst skall bliva av usel art, men den kristnes vinst skall betalas i himmelen.

Ränta på ränta skall göra många sant troende till millionärer. Allt vad Paulus offrade av jordisk rikedom och rykte, bekvämlighet och förmåner skall krediteras honom där, och resultatet av hans liv i självför-sakelse för Jesu skull har nu vuxit till under aderton århundraden, och vem kan beräkna, till vilken summa det skall ha stigit vid den yttersta dagens morgon?

Människor tala ibland med medlidande om fattiga predikanter med en ringa lön. Men vänta tills räkenskapsböckerna öppnas därövan och säg då, om själavinnaren kan kallas för fattig? Då John Bunyan var i fängelse, glädde honom den tanken, att han ägde en »rik lords värdighet» med avseende på de själar, han fört till Jesus. Vilken Crösus skall ej den gamle kittelflickaren från Bedford en gång bliva, då han kommer i full besittning av sitt arv. Benjamin Chidlaw sydde under sin barndoms armod vantar för några få shillings förtjänst, men denna ringa hemslöjd gjorde honom passande till att bliva en banbrytare för söndagsskolverksamheten i Västern. Jag skulle ej bli förvånad, om stora grupper av barn hälsade honom välkommen i fadershuset. För John Eliot skola de omvända indianerna bliva stjärnor i hans krona. Judson har helt säkert redan inhöstat rik skörd från Birmas fält. Jag har läst ett brev från en ung amerikan, R. P. Wilder, vari en brahmans i Indien omvändelse omtalas. Vår broders själ fröjdade sig storligen, ty en sådan omvändelse gör en stor bresch i hedendomens ringmur, genom vilken andra kunna taga sig ut. Vem vågar säga, att kapitalplacering i missionsarbetet ej betalar sig? Ett faktum är, att de enda insättningar, som giva ränta evigheter igenom, äro de, som göras i Kristi namn och i hans tjänst. Vinsterna äro mycket stora. Fattiga stadsmissionärer, evangelister, frälsningssoldater och gudfruktiga sömmerskor hava där besparingar insatta. Den banken gör aldrig bankrutt. Den enda möjligheten för himmelska skatter är tillväxt. Intet som fräter dem, ingen som förslösar dem — ingen rost och ingen tjuv.

Det är omöjligt beräkna vad varje trogen, självförsakande kristen kan sätta av under ett långt liv. Gud håller dock räkning därpå i höjden, och varje undertryckande av högmod eller världslighet för Jesu skull skall säkert belönas. »Följ mig, och du skall få en skatt i himmelen», sade Mästaren. Läsare, hur mycken verklig vinst har du fått?

Theodore L. Cuyler.

Verksamheten i vårt eget land.

Som missionsvännerna känna till, har Sv. Missionsförbundets konferens anslagit ett belopp ur missionskassan för bedrivande av verksamhet på s. k. mörka orter inom vårt land. Vi äro nu i tillfälle att meddela några utdrag ur brev från ett par av de bröder, som i Herrens namn arbeta i denna avdelning av den stora vingården.

Predikant Karl Lönnerberg från Lidköping skriver bl. a. följande angående sin verksamhet i Skaraborgs län under januari månad i år:

Med undantag av en vecka i slutet av månaden, har jag varit i oavbruten verksamhet sedan annandag jul. Det har varit mycket sående, som nog i sinom tid skall återkomma med frukt enligt löftet i Es. 55: 10, 11. Jag har under denna tid besökt tio socknar. Och mötena ha i betraktande av förhållandena här varit ganska

talrikt besökta. Inga andra lokaler finnas att tillgå för sammankomsterna än boningsrummen.

Vi ha nu kommit så långt med verksamheten här, att jag kan säga, att vi ha ett helt system av små predikostationer. Åtminstone är mer än hälften av de i förra redogörelserna omtalade 50 å 60 socknarna öppna för systematisk, andlig verksamhet. Nu fordras blott ihärdighet och nåd av Herren. Men får han giva oss det, så hoppas jag, att vi inom kortare tid än två år skola få se hela detta stora fält öppet för evangelisk verksamhet.

Det som bygges upp under 4 å 5 månader, det kan dock rivas ned under de andra 7 å 8 månaderna av året, då intet arbete bedrives. Med mera verksamhet skulle naturligtvis större resultat vinnas.

En annan broder, som mycket intresserar sig för verksamheten just i de trakterna, skriver:

Jag har nu rest igenom våra trakter här och har fått se 54 (säger femtiofyra) socknar i rad, — vilka jag känner till, och inom provinsen ha vi tvivelsutan mer än dubbelt så många — där ingen som helst fri evangelisk verksamhet bedrives. Inom dessa 54 socknar finnes en befolkning på 51,930 själar.

Det finnes platser särskilt i utkanterna av detta stora fält, där möten få hållas. En och annan, som bekänner sig äga barnskap och liv i Gud, finnes ock. Men dessa föra ett tynande liv i brist på andlig vård.

Emedan fältet är så vidsträckt, blir nog arbetet på detsamma både ansträngande och kostbart. Dock hoppas jag innerligt, att det påbegynta verket måtte få fortsättas. Jag har talat med Lönnerberg om, huru det borde ordnas med verksamheten för sommaren. Kanske borde vi då försöka ordna friluftsmöten här och där i socknarna, där det är svårt att få hus.

De platser, som äro öppnade för vår verksamhet, äro redan nu så många, att om en predikant finge resa hela året, komme han ej för ofta ändå. Och vem skall bryta mark på de stora ännu obrutna vidderna?

Konsistoriets i Dresden förordning av den 22 nov. 1904 angående friförsamlingsrörelsen i Sachsen.

Såsom ett vittnesbörd om huru högt man i Sachsen i ledande kyrkliga kretsar skattar den fria andliga verksamheten och huru man söker intressera landskyrkans prästerskap för densamma anför vi nedanstående. Reflektionerna göra sig själva.

Enligt de i vår landskyrka hittills gjorda erfarenheterna är det uppenbart, att i de flesta församlingskretsarne troheten mot vår kyrkas ur Guds ord framprungna bekännelse bevaras, ävensom att kyrkans nådemedel äro högt skattade och med förtröstan brukade, samt att ett ivrigt strävande att genom en Gud behaglig vandel bevisa tron och att låta den broderliga kärleken taga sig uttryck i allehanda goda verk är förhanden. Blott i enstaka fall ha mindre goda företeelser blivit märkbara, såsom det så lätt händer i de väcktas

kretsar, i det att ordets förkunnelse av det därtill förordnade ämbetet aktats ringa, och att genom andligt högmod den broderliga kärleken blivit lidande. Främmande inflytande synes i detta hänseende på många platser haft en skadlig inverkan.

Men ju mer det allvarliga strävandet efter fördjupande i Guds ord och efter personlig helgelse gör sig gällande i kristliga kretsar, desto mer är det prästernas plikt att på ett verksamt sätt antaga sig sådana rörelser och leda dem i sund riktning. Detta skall så mycket lättare kunna ske, om allt grundat misstroende hålles fjärran och det berättigade *anspråket på uppbyggelse i trängre kretsar* och i *friare former erkännes och tillfredsställes* av de ordinarie själasörjarne. Det är för den skull icke nödvändigt, att prästen bevisar alla sammankomster, som tjäna detta ändamål, men han gör väl i att biträda församlingarna med råd angående de lämpliga medlen och vägarne för att erhålla uppbyggelse, att tjäna dem med upplysningar på deras frågor och i varje fall hålla sig beredd för medarbete vid uppbyggelsestunderna. Många präster hava redan genom insiktsfullt tillmötesgående förvärvat sig dessa kretsars förtroende och därigenom vunnit möjlighet att med framgång bjuda spetsen åt utifrån framträdande separatistiska rörelser. Endast vid ett klokt samarbete mellan det prästerliga ståndet och församlingarne skall det vara möjligt att skydda desamma och det kyrkliga församlingslivet för den hotande faran och att låta den ur kärlek till Guds ord uppkomna rörelsen bliva till välsignelse för vårt folk. På det icke prästerna må låta det brista i nödig vaksamhet gentemot osunda strömningar och svärmiska ansatser, så anför tro vi tillika åt kyrkvårdarne, att de icke må underlåta att i rätt tid göra prästerna uppmärksamma på sådana företeelser, vilka störande och förvirrande söka vinna inträde i församlingarna, och att de må lämna det prästerliga ståndet villigt och varaktigt bistånd vid motarbetandet av anti-kyrkliga strävanden ävensom vid befordrandet av ett sunt, kristligt församlingsliv.

Dresden 22 november 1904.

Evangelisk-luterska Landskonsistoriet,
von Zahn.

Otillbörligt.

Ur ett brev från Amerika till missionsföreståndaren anför vi följande:

»Det torde ej vara bekant, att vår verksamhet här oroas av predikanter, som komma hit från Sverige på enskilda personers kallelse. Till exempel 1905 kallades en 50 års gammal predikant från södra Sverige av några, som av missbelåtenhet lämnat den församling, som de förut tillhört i U. S. A. Han fick respengar av dem och kom hit, fastän han före avresan blev upplyst om, huru det förhöll sig. Vid hitkomsten fick han ännu mer veta därom. Predikanten på platsen var ärlig mot honom och underrättade honom i förtrolighet om allt. Detta tog han ej hänsyn till, utan fortsatte här sin verk-

samhet nära ett års tid på ett mycket hänsynslöst sätt. Ty han lät sig uppeggas av sina vänner till bitterhet mot den gamla församlingen och dess predikant och använde sin tid, ej för att vinna de otrogna för Kristus, utan församlingens medlemmar åt sig och sitt parti. Emedan han var en synnerligt begåvad talare, blev det svårt för den egentlige pastorn, som verkat där förut till stor välsignelse. Ja, han frestades att lämna sin befattning på grund av, att den ena lögnhistorien efter den andra gick över samhället mot honom och församlingen. Omsider var verksamheten på båda sidor såsom två sönderskjutna skepp, som voro nära att sjunka. Då den separerande verksamheten gick i kvav, eller höll på, stampade predikanten i golvet och gnisslade tänder av bitterhet mot Gud och människor. Han kom dock lyckligt från spektaklet och är nu predikant i Sverige. Men av hans verk här är intet kvar annat än ledsamheter bland de troende och förhårdelse bland de otrogna.

Detta har jag berättat, på det att en varning måtte givas mot dylikt ofog.»

Det låter nästan otroligt. Visserligen ha vi ofta bland församlingsmedlemmarna funnit s. k. bråkstakar, men våra predikanter ha vi bättre tankar om. Mycket troligt är också, att saken skulle ställa sig betydligt annorlunda, om man vore i tillfälle att höra båda parterna. Men ingen rök utan eld, och det är icke ens orsak att två tråta. Vi ha dock velat anförda ovanstående såsom ett giv akt för dem, som låta kalla sig till Amerika. I Amerika är ingen predikantbrist och här hemma behövas alla krafter, som finnas att tillgå.

Till Sv. Missionsförbundets församlingar.

I prästbetygen från Sverige är i många fall följande uppmaning bifogad:

»Som bland kyrkosamfunden i norra Amerika Augustanasynoden har samma bekännelse som den svenska kyrkan och med henne står i ett nära samband, uppmanas den utflyttande att efter framkomsten till norra Amerika ansluta sig till någon församling tillhörande Augustanasynoden.»

Det är lätt att förstå av vilken betydelse för Augustanasynoden härstädes en sådan rekommendation från svenska statskyrkan är. Detta kom mig att tänka på av vilken betydelse för oss och vår verksamhet här det vore, om Svenska Missionsförbundets församlingar utfärdade liknande betyg till sina medlemmar, som emigrera hit, och uppmanade dem att sluta sig till systerförbundet eller till svenska missionsförsamlingar i Amerika. Det skulle hjälpa oss här att bättre kunna tillvarata troende svenskar, som komma hit, och det skulle även hjälpa troende emigranter från många svårigheter och frestelser vid landstigningen här.

I såväl New-York som i Boston, där de flesta emigranterna landstiga, hava missionsvännerna emigrantmissionärer anställda. Jag lämnar här nedan dessa bröders namn och adresser. Likaså hava missionsförsamlingarna i New-York och Boston *Fridhem* för svenska flickor, där de få bo, stå under kristligt inflytande och

bliva hjälpta till förmånliga arbeten. Här nedan äro adresserna till dessa institutioner.

Detta är nu skrivet i missionens intresse och icke för att på något sätt befördra emigrationen hit. Över alla nationella intressen höjer sig det kristliga, och jag är förvissad om, att icke Missionsförbundets folk har något emot, att dess trosförvanter här söka på bästa sätt taga vara på dem, som komma hit. Därför böra i synnerhet predikanter och församlingsföreståndare behjarta det jag här påpekat. Den, som i flera år haft sin verksamhet i en stor amerikansk sjöstad, känner bäst de stora behov, som i dylika fall göra sig gällande. För övrigt tillönskar jag eder alla Guds rika nåd, frid och välsignelse därhemma. När detta skrives, pågår här i Boston ett härligt Herrens verk. Väckelsemöten hållas i 25 kyrkor i olika delar av staden. Tusentals strömma till mötena varje dag, och många bliva frälsta. Herren vare ära.

Adresser:

Pastor P. Petterson, Förbundets emigrantmissionär i New-York, 356 Bergen st., *Brooklyn*.

Pastor O. Lindegren, Sjömanshemmets föreståndare i Boston, 111 Webster st. E., *Boston*.

Fridhem i New-York. 149 Sv. Portland ave, *Brooklyn*.

Fridhem i Boston. 30 Savin av. Roybron, *Boston*.

Boston i februari 1909.

Aug. Erikson.

Rannsaka dig själv.

Den berömda italienske diktaren Petrarka hade länge önskat komma upp på ett högt berg, från vilket man hade en utomordentligt storartad utsikt. Äntligen nådde han detta mål, och, överväldigad av den härliga synen, satte han sig ned och fött i tankar. Då han hade suttit så en stund, tog han upp ur fickan »Augustini bekännelser» och begynte läsa i denna bok. De första ord, hans ögon föllo på, voro: »Människorna resa långt för att få stiga upp på höga berg och för att kunna betrakta oceanens majestät eller utforska de stora flodernas källor, men de bortglömma sig själva.»

Dessa ord, som så fullständigt passade till situationen, gjorde ett djupt intryck på diktaren. »Har jag ansträngt mig så mycket för att komma upp på detta berg och för att min kropp skulle kunna vara litet närmare himlen», utbrast han, »vad borde jag då icke göra för att min själ måtte komma närmare det eviga livet?»

Mångfaldiga ting upptaga människornas intresse. Intet är så stort, intet så obetydligt, att det icke bliver grundligt undersökt och utforskat, men därunder glömmes ofta det, som ligger allra närmast och har den största betydelsen, det, som till och med hedningarna mena sig hava hört från himlen och som med gyllene skrift står skrivet på väggen till deras tempel: »Känn dig själv!»

»Låtom oss rannsaka våra vägar och pröva dem och omvända oss till Herren. Vi hava varit avfälliga och gensträviga», säger profeten Jeremias i sina Klagvisor. Han hänvisar med dessa ord till självkännedo-

mens rätta ändamål. Men Paulus ser ännu djupare, när han i andra brevet till Korintierna skriver: »Försoeken eder själva, om I ären i tron, pröven eder själva. Eller kännen I icke eder själva, att Jesus Kristus är i eder, så framt det ej så är, att I icke hållen provet?»

Jesus Kristus i hjärtat, det är den bästa prövosten för sann kristendom; ty han allena förmår att övervinna allt det onda och avplana all den synd, vi genom självkännedom finna därinne, och han kan taga boning endast i det hjärta, han själv har renat.

När de höllo sig för visa, hava de blivit dårar.

En herre hade studerat och blivit en lärd vetenskapsman, så lärd, att han nu visste, att det icke fanns någon Gud.

En enfaldig kristen sade till honom: »Då ni är så lärd, kan ni säkert säga mig, varifrån ägget har kommit.»

»Från hönan naturligtvis», svarade den lärde.

»Men varifrån kom hönan?»

»Ur ett ägg naturligtvis.»

»Men vilket fanns först: ägget eller hönan?»

»Hönan naturligtvis.»

»Nu väl, då fanns det alltså en gång en höna, som icke kommit ur något ägg.»

»Ursäkta, jag svarade tanklöst; naturligtvis fanns ägget först.»

»Alltså fanns det då ett ägg, som icke kommit från en höna.»

»Jag hör, att du icke är studerad. Saken är den, att i naturen är en beständig utveckling. Varje högre djurart har utvecklats sig ur en lägre.»

»Alltså var det icke en höna, utan ett lägre djur, som värpte det första hönsägget. Eller också kom den första hönan ur ett ägg, som icke var något hönsägg.»

»Ni tyckes tro, att jag är en hönsuppfödare.»

»Långt därifrån, men vad jag tror mig förstå, det är, att eder lärdom torde vara kommen ur ett hönsägg.»

Tröttnen icke.

Den bekante skotske predikanten dr Chalmers berättar, att han tjuguen gånger förgäves gick att besöka en sjuk man, emedan denne ej ville släppa in honom till sig. Mannen var fritänkare. Den tjuguantra gången tillät han Chalmers att komma in, ty han ville se, vem den mannen var, som hade mod och uthållighet nog att komma igen, sedan han blivit avvisad tjuguen gånger.

I berättelsen om ankan och den orättfärdige domaren säger ock Jesus själv oss en slående liknelse om uthållighet.

»Därför, mina bröder, då vi göra det goda, låtom oss icke förtröttnas, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.»

(»Missionären»).

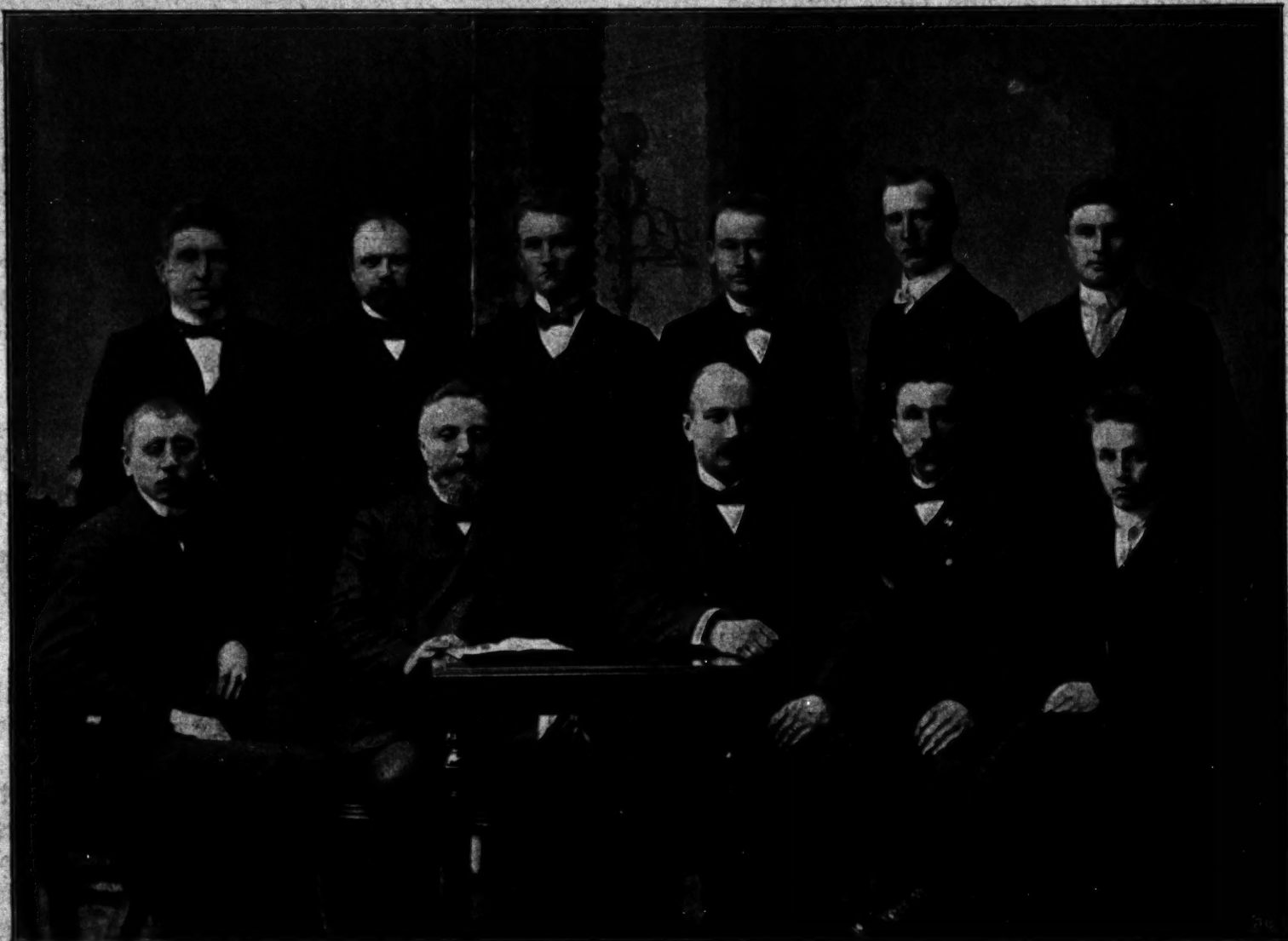
Evangelistkursen i Lycksele.

Den evangelistkurs, som Sv. Missionsförbundet anordnat i Lycksele under sist gångna månaden, avslutades den 27 mars.

Då undertecknad varit i tillfälle att närvara både vid kursens öppnande och dess ledning i fortsättningen samt avslutning, ber jag att få säga några ord om de intryck jag fått. Eleverna hava alla under tiden uppfört sig mönstergillt, visat stort intresse för saken, så att man tydligt märkt, att de strävat efter att kunna

haft en god och duglig förmåga, som de sett upp till, och som förstått att både leda och praktiskt undervisa dem. Detta har gjort, att frid, kärlek och ömsesidig förståelse alltid varit rådande. Såsom ett litet bevis på sin tacksamhet överlämnade eleverna vid avslutningen åt sin lärare en trevlig present.

Vid avslutningen lämnade skollärare Ekdahl till minnesord Luk. 12: 36, 37 och undertecknad 1 Tim. 4: 16, varefter vi alla böjde våra knän och framburo till Herren våra tackoffer för alla de välsignelser, som han skänkt oss.

Evangelistkursen i Lycksele.

Stående: Frans Hedlund, Sorsele, J. D. Sparrman, Stensele, Karl R. Karlsson, Stensele, Joh. Edu. Sjöstedt, Umeå landsförs., P. Leander Bäckström, Vilhelmina, P. Ludvig Lindberg, Stensele.

Sittande: P. V. Persson, Umeå landsförs., folkskoll. K. A. Ekdahl, missionär And. Lindström, Joh. Nilsson Lycksele, och Gust. Harald Lundgren, Skellefteå.

samla så mycken visdom som varit dem möjligt. Dessutom hava de visat stort tålamod och fördragsamhet, då vi sökt skrapa bort åtskilligt, som varit mindre passande. Och jag har ofta hört dem på sina knän gemensamt bedja till Herren om hjälp att kunna danas och göras passande till dugande redskap i missionens tjänst.

Dessutom hava de under tiden, de vistats vid skolan, visat intresse både för söndagsskol- och annan missionsverksamhet. En del av dem, de mera försigkomna, hava ofta varit ute och predikat.

Eleverna hava uti sin lärare, folkskollärare Ekdahl,

Söndagen den 28 hade Lycksele missionsförening anordnat fest för läraren Ekdahl och hans elever.

Lycksele den 23 mars 1909.

And. Lindström.

Om jag föreslår Gud, huru jag vill tjäna honom, så har jag börjat i galen anda och ej fattat den *sanne* Guden. Ty Gud rättar icke sin vilja efter min tanke, utan vad han bjuder och vill, det skall man göra.

Luther.

Konferensen och årsmötet. Vår konferens kommer, såsom vi förut meddelat, att hållas den 3 och 4 juni. Den 5 och 6 juni hålles det offentliga årsmötet. Vi ha velat påminna härom, så att vid bestämmande av andra möten det må tagas hänsyn härtill. Likaså böra de, som ha ärenden att förelägga styrelse eller konferens, komma ihåg, att alla sådana ärenden skola vara insända till expeditionen en månad före sammanträdet, såvida de med säkerhet skola förekomma till behandling. Fullständigt program införes i nästa nr av tidningen.

Ansökningar om understöd. Vi bedja att få fästa våra vänners uppmärksamhet därpå, att alla ansökningar om understöd åt gamla predikanter eller predikanterers änkor skola enligt styrelsens och konferensens beslut vara insända till expeditionen före den 1 maj. Tiden för sådana ansökningar är därför nu inne. De som komma för sent riskera att icke få dem föredragna vid sammanträdet.

Inre missionens omorganisation. Vi ha förstått, att våra vänner i landsorten nu som bäst hålla på att rådgöra om det förslag till inre missionens omorganisation, som blivit behandlat av styrelsen och sedan tillställts församlingarna. Och då ett föregående meddelande från expeditionen fattats så, som ville styrelsen icke veta församlingarnas tankar, förrän då frågan förekommer på konferensen, så bedja vi härmed att få förtydliga detta. Styrelsen har icke velat besvara församlingarna med att affatta resolutioner och insända till expeditionen, då styrelsen anser, att konferensen bör få tillfälle att yttra sig över saken, sådan den nu föreligger. Men om någon förening vill insända sitt utlåtande över förslaget före konferensen, så är naturligtvis styrelsen tacksam för alla meddelanden, som röra denna viktiga sak. Från ett par församlingar ha vi redan erhållit protokollsutdrag.

Kollekten för understödsfonden. Tillåt oss ställa denna fråga till våra vänner och medhjälpare: »Huru är det med kollekten för understödsfonden?» Vi skulle under våren enligt ett gammalt beslut upptaga en kollekt för ålderstigna predikanter och predikanterers änkor, så att de under året må kunna få någon hjälp till sitt ofta magra underhåll. Svenska Missionsförbundet utdelar årligen omkring fem tusen kr. i dylika understöd. Men då den samlade fonden endast utgör knappa 70,000 kr., räcka icke räntorna på densamma att fylla behoven. Vi behöva därför den hjälp, som vi kunna få. Även enskilda gåvor mottagas med stor tacksamhet.

Vår nya söndagsskolsångbok. Vår nyligen utkomna nya söndagsskolsångbok för söndagsskolan, *Svensk Söndagsskolsångbok*, har haft en stor efterfrågan. Ännu ha vi icke hunnit expediera alla de rekvisitioner, som inkommit av den orsak, att bokbindaren icke hunnit binda, så fort de gått åt. Vi hoppas dock att snart komma upp till dato med rekvisitionerna.

Vad angår musiken, så är den under förberedande arbete, men kan icke väntas vara färdig förrän i augusti eller i tid för skolornas början på hösten.

Sv. Missionsförbundets inre mission.

Ett 60- å 70-tal ledande män inom församlingar tillhörande Sv. Missionsförbundet hava varit samlade i Örebro för samtal om förslaget rörande den inre missionens ordnande inom Sv. Missionsförbundet, och uttalades enhälligt ett godkännande av huvudpunkterna i förslaget, särskildt styrelsens.

Vad resesekreterarefrågan angår ansågs, att den saken må tillsvidare anstå.

Ev. missionsföreningen i Göteborg har däremot vid tvänne församlingmöten prövat förslaget i dess olika punkter och i huvudsak avgivet ett avstyrkande uttalande därom.

I en ledande artikel i Göteborgs veckotidning för den 15 april meddelar predikant J. Norberg, att han på angivna grunder reserverade sig mot detta Ev. missionsföreningens beslut.

Betesda missionsförening i Stockholm firade annandag påsk sitt årsmöte i sin nya lokal, Florakyrkan. Församlingens medlemsantal är 211. Inkomsterna och utgifterna balansera å kr. 15,176. Till yttre missionen hade lämnats kr. 948: 06. Ungdomskretsen hade dessutom bidragit till yttre missionen med kr. 140: 74.

Stora Tuna missionsförening firade den 11—13 april sitt 50-årsjubileum. En rikt illustrerad minneskrift har med anledning därav utgivits. Föreningen, som räknar 507 medlemmar, äger utom den rymliga Missionskyrkan i Borlänge tvänne missionshus, ett i Kvarnsveden och ett i Ofvandal. Skulden på dessa fastigheter utgör för närvarande endast 1,328 kr.

Inkomsterna för missionen ha under 50-årsperioden uppgått till kr. 185,118: 68. Av dessa medel ha omkr. 30 tusen kr. lämnats till Svenska Missionsförbundets hednamission.

Under jubileumsdagarna höllos lärarika föredrag av lektor P. Waldenström, predikanterna Nilsson, Bohman, Samuelsson, Nyström och Wilander m. fl.

Skånes predikantförbund höll sitt årsmöte i Vasa kyrkan, Kristianstad, den 31 mars—2 april under distriktsföreståndare O. N. Thomsons ordförandeskap.

Mötet beslöt att eventuellt bilda Skånes predikantförbunds sjuk- och begravningskassa, och blev en interimstyrelse därför tillsatt. Vidare beslöts att med tacksamhet mottaga en inbjudan från landstingsman Sv. Bengtsson, Norup, att under en veckas tid på högsommaren hålla en kurs å Norup med föreläsningar och diskussioner etc., och blev en kommitté tillsatt, som fick i uppdrag att bestyra därom.

Flera frågor, som rörde såväl läran som livet, förelågo till behandling och blevo allvarligt och sakrikt diskuterade. Av dessa må särskilt anföras följande: Huru långt sträcker sig en evangelii förkunnarens ansvar i fråga om människors frälsning, och vari består den räkenskap, som han skall avlägga enligt Ebr. 13: 17? och Predikantens person som lärare och samhällsmedlem? Huvudtanken i svaret, som gavs på den senare frågan var, att predikanten bör vara en hel person, som från talarestolen ger det intrycket: »Jag tror, därför talar jag». Han bör även ha kännedom om dagsfrågorna, intaga en sund ställning till dem, känna sig som medlem av samhället och medansvarig med det och på ett lämpligt sätt söka göra sitt inflytande gällande till det goda. Dock bör han först och sist ha det målet i sikte att bli så god predikant som möjligt och till största möjliga andliga välsignelse.

Samtalet över den förstnämnda frågan blev ytterst närgående och avslutades med ett varmt bönemöte på knä.

J. P. Williams.

I **Boxholm** hölls den 27 och 28 mars ett synnerligen uppbyggligt missionsmöte. Lärerika predikningar höllas av missionssekr. W. Sjöholm och pred. K. J. Gustafsson från Växjö. Missionssekr. Sjöholm höll dessutom missionsföredrag om Ingermanland och skildrade på ett medryckande sätt vid en konsert sångarveteranen Sankeys liv och verksamhet.

Missionsmöte hölls i Karlshamns missionshus den 28 och 29 mars. Missionär Börriesson, distriktsföreståndare Walldén och pred. Jansson från Linköping förkunnade därvid med kraft och värme livets ord. Börriesson, som är söndagsskolbarnens speciella representant i Kongo, talade för söndagsskolan om kongomissionen.

På söndagen var anordnad missionsfest, därvid Walldén höll föredrag om sin resa i Det heliga landet och Jerusalem. Den livliga och stämningsfulla skiltringen, särskilt av besöket å de heliga platserna i Jerusalem, åhördes med nästan andlös uppmärksamhet.

Blidö friförsamling hade sitt kvartalsmöte den 21 mars, då räkenskaperna förelades mötet och framgick därav, att inkomsterna uppgingo till kr. 3,858: 08, därav till yttre mission kr. 788: 60. Församlingens medlemsantal var vid årets början 287.

Även finnes en ungdomsförening av 104 medlemmar, med församlingsföreståndaren som ledare.

Östergötlands Ansgarilförening höll den 27 mars i missionshuset i Linköping sitt 41:sta årsmöte, besökt

av föreningens styrelse, predikanter och ett 50-tal ombud från de anslutna lokalföreningarna.

Av för yttre missionen tillgängliga medel beslöts att lämna till Sv. Missionsförbundet 1,700 kr. och till Sv. missionen i Kina 180 kr. Föreningen anslog vidare 50 kr. till två predikanter för besök vid Missionsförbundets sommarkurser.

På söndagen fortsattes mötet för allmänheten med predikan av J. Nyrén från Stockholm och O. Vallenborg från Nässjö m. fl.

Nässjö missionsförening hade sönd. den 4 april möte för granskning av års- och revisionsberättelsen för 1908 m. m. Av årsberättelsen framgick, att cirka 400 barn undervisas i söndagsskolan. Dessutom är en bibelklass anordnad, i vilken mellan 75 å 80 ungdomar deltaga. Fyra syföreningar arbeta till förmån för verksamheten.

Medlemsantalet hade under året ökats med 14 och utgjorde vid årets slut 248.

Av revisionsberättelsen framgick, att inkomsterna under året uppgått till kr. 7,425: 40. Kapitalbehållningen hade under samma tid ökats med kr. 1,629: 80. Elektriskt ljus hade införts i missionshusets samtliga lokaler för en kostnad av något över 1,400 kr.

Å föreningens fastighet fanns vid årets slut en skuld å kr. 4,602: 05. Denna torde dock snart nog komma att alldeles försvinna, i synnerhet som en del medel redan finnas till dess betalande.

Stockholms sjömansmissionsförening, som underhåller läs- och skrivrummet vid Värtan, och som utövar en välsignelsebringande verksamhet i Stockholms hamnar, har under året 1908 krönt sig med framgång i sina strävanden. Lokalen har varit flitigt besökt, och sammankomsterna ha samlat flera sjömän än någonsin förr. Inkomsterna ha belöpt sig till 3,312 kr., utgifterna till 3,283 kr., behållningen uppgår till 40,610 kr.

Sjömansmissionären Th. Hedström arbetar sedan många år tillbaka i föreningens tjänst.

Östergötlands Söndagsskolförbund höll sitt årsmöte i Linköping påskdagarna den 11 och 12 april. Under påskdagens förmiddag talade lärarna K. A. Palmqvist från Landskrona och O. F. Thegerström från Lindesberg. Efter middagen talade desamme till barnen, varefter en fest hölls med korta tal av flere talare omväxlande med sång av manskvartett. Efter tesupé hölls ombudsmöte, besökt av 65 ombud från 38 föreningar. Styrelsen, bestående av E. Jansson, A. J. Eriksson och E. Hydén, omvaldes. Nästa årsmöte beslöts att hållas i Norrköping påsken 1910. Ett framställt förslag att anhålla om att få Pietistens textutredningar i bokform vid årets början blev av konferensen avslaget.

Annandagen fortsatte det goda mötet med diskussion över flere frågor, predikan och lärerika föredrag om söndagsskolan och för ungdom av samme talare, som föregående dag. Mötet var trots det ogynnsamma vädret, talrikt besökt och syntes lämna mycket goda intryck. Gud välsigne utsädet med rik andlig skörd!

Västerbottens Ansgarilförening höll sitt årsmöte i Hörnsjö under påskhelgen, under ovanligt stor tillslut-

ning. Utom föreningens egna predikanter förkunnades livets ord av A. Holmström, A. Bergfors och P. E. Hörnsten. En god, väckande ande var rådande.

Vid sammanträdet med föreningens styrelse och ombud föredrogs och godkändes föreningens revisionsberättelse. Av densamma framgick, att föreningens räkenskaper balanserade på 1,353 kr. Kvartalsmöten skola under året hållas i Hjäggsjö, Hommelholm och Vännäs, samt årsmötet i Hörnsjö.

Trettioårsjubileum firade Ofvansjö missionsförening i Österbergs missionshus påskdagen. Festen öppnades av föreståndaren Jerner. Handl. P. Larsson föredrog 30-årsberättelsen, som även gav en antydning om det religiösa förhållandet i Ofvansjö före den tiden. Tal höllos av pred. Hög från Högbo, konduktör Söderstam, Bollnäs, och predikant Karlstedt. Den musikaliska delen av programmet utfördes av Åshammars sångförening. Inkomsten av festen är avsedd till målning av huset. Skulden är betald förut.

Ur Norrköpings Stadsmissionsförenings berättelse för år 1908 inhämtas, att medlemsantalet vid årets slut utgjorde 792. Inkomsterna uppgingo till kronor 22,232: 32. Föreningen utövar genom tvänne ordinarie predikanter och ett 10-tal evangelister en omfattande verksamhet i staden och dess omnejd.

Skolhuset blir missionshus. Då godsägare J. Heddengren för någon tid sedan sålde sin egendom Skeppsta, skänkte han ett på egendomen befintligt skolhus till missionsvännerna i Gåsinge, Södermanland. Dessutom lämnade han 1,000 kr. för flyttning av huset till Forsbro, där det nu är under uppförande.

Ungdomsverksamheten. Ett större ungdomsmöte med kristligt fosterländskt program och gemensamt för alla kristliga ungdomsorganisationer i Stockholm och närmaste omnejd kommer att hållas midsommardagen, troligen som förlidet år, i den vackra Hagaparken.

Tierps norra kristliga ungdomsförening firade sönd. den 14 mars sin årsfest i missionshuset. Efter hälsningstal av A. Sundberg höll pred. E. Olsson, Tolfta, ett gott och lärorikt föredrag. Sedan kaffe serverats talade pred. Gillén från Värmland. Till sist frambar predikant Ant. Olsson ett varmt tack till pred. Gillén för det nitiska och väckande arbete han utfört under de dagar han varit i Tierp.

Väckelsens vindar. Från Valö i norra Uppland skrives, att en kraftig väckelse pågår i flera byar därstädes. I flera veckors tid har man fått bevittna, att syndare blivit frälsta, vilket är till stor uppmuntran för de troende på orten, som länge bett om väckelse.

I södra Ångermanland ha väckelsens vindar förports. Det mänskliga redskap Gud använt är predikanten Manfrid Johansson, som flera år tjänstgjort som resepredikant för Medelpads Ansgariiförening. De senaste månaderna har han verkat som resepredikant för södra Ångermanlands missionsförening samt på samma

gång som predikant och föreståndare för Kramfors och Brunne friförsamlingar. Pred. Ericstam i Bollstabruk och A. Edholm ha på vissa platser fortsatt med mötena. Många ha blivit omvända.

Från *Grafvarne* skrives: Gud har nu efter långa års väntan med sin Ande gjort oss ett besök och som en uppmuntran för de få troende givit svar på bön och således även kraft och mod till fortsatt arbete i Herrens tjänst.

På en kort tid har nu ett tiotal av såväl äldre som yngre lämnat sina hjärtan åt Gud. Och när man betänker, hur dyrbar varje själ är, så är det i sanning stora ting, som här äro gjorda. Men ännu större ting vänta vi. Ännu finnas här många, som gå suckande och nedtryckta av syndens börda, vilka vi hoppas snart skola övergå på Herrens sida. Ja, måtte Herrens Ande ännu i fortsättningen vila tungt över denna plats, att det måtte bli ett riktigt liv här ibland Guds barn, fast de bo i Grafvarne.

Från *Nässjö*. En kraftig väckelse har under vintern besökt vårt samhälle. Den ingångna veckan är den 15, under vilken vi haft och ha möten varje dag. Och huru länge vi få fortsätta på samma sätt veta vi ej. Långfredagen fick församlingen hälsa 81 personer välkomna till församlingen. Flera hade välkomnats förut vid ett föregående möte. Och flera ha sedan begärt inträde.

En nybildad ungdomsförening har redan över 170 medlemmar.

Väckelsen har spritt sig alltmer till omkringliggande trakter.

Mötena utmärka sig för stor stillhet och djupt allvar. Inga främmande personer ha medverkat, utan ha platsens troende hållit ut hela tiden och deltagit med i mötena.

Från *Wendel* skrives: Vi ha f. n. att glädja oss åt en kraftig väckelse. Många ha vi fått bedja med, och andra sitta i bänkarna och taga emot sin Frälsare. Både församlingen och ungdomsföreningen öka i antal.

»Det hon kunde det gjorde hon». Å Ockelbo fattiggård avsomnade i slutet av mars månad Kjerstin Olsson från Vesterbo, Ockelbo socken. Genom i tidiga ungdomen ådragen sjuklighet, blev hon för 19 år sedan intagen å fattiggården.

Bland vännerna i Åmot med omnejd, där hon mycket vistades, lever hon i ett kärt minne för sin gudsfruktan. Hon deltog flitigt i söndagsskolan, syföreningarnas arbete m. m. I sin fattigdom sökte hon dock alltid vara med vid insamlingarna till förmån för missionen. Vid friförsamlingens uppoffringar för det nya missionshuset, lämnade hon vid en försäljning ett par begagnade handskar. När man fick höra vem som lämnat dem, återsåldes de om och om igen och summan för dem blev icke liten. Många öga fuktades. Flere andra gånger sände hon krukväxter, som hon skänkte till auktionerna för missionen. Nu villar hon i frid. Vi, hennes vänner, ville blott, att detta skulle varda sagt henne till äminnelse och andra till uppmuntran att göra det goda. P. P.

Välkomstfest hölls i Smålands Anneberg påskdagen för pred. Oskar Svensson, som ditflyttat från Kimstad. Tal hölls av Aug. Svensson, som å församlingens vägnar hälsade pred. Svensson med familj välkomna. Pred. Svensson höll en god predikan över 2 Tim. 2: 8. Sång och musik höjde festligheten.

Ofvansjö missionsförening hade söndagen den 4 april glädjen hälsa sin predikant A. M. Karlstedt välkommen. Festen hölls i Österbergs missionshus, som var till trängsel fyllt av deltagare. Tal hölls av distriktsföreståndaren J. Erixon, pred. Rodén och Mellberg m. fl. Församlingen har icke haft egen predikant under de senaste 20 åren.

Välkomstfest hölls i Vapelnäs kapell lördagen den 3 april för pred. J. O. Häggström. Församlingen och inbjudna deltog i högtidligheten. Tal hölls av J. A. Fagerström och distriktsföreståndare Aug. Johansson, Sundsvall, omväxlande med sång och musik.

Gysinge. Flottningsförmannen H. Nilsson blev den 4 april med anledning av sin 60-årsdag föremål för en varm hyllning av missionsföreningen, vilken inbjudit honom och hans familj till en enkel fest i missionshuset. Församlingens föreståndare, A. Blomgren, riktade några hjärtliga ord till hedersgästen, särskilt betonande hans snart 30 åriga verksamhet som ordets förkunnare i bygden, och överlämnade till honom en kaffeservis av nysilver med inskription. Nilsson tackade, djupt rörd, för den hyllning, som ägnats honom.

Brödraförsamlingen i Ransäter har kallat predikant Eric Ericstam från Bollstabruk, Ångermanland, till sin predikant och församlingsföreståndare. Ericstam har antagit kallelsen och kommer att flytta till Ransäter i början av juni.

Till predikant i Eskilsäter, Millesvik, Ölserud och Botilsäter m. fl. platser har Wolmar Skog från Gunnarskog blivit kallad. Skog, som antagit kallelsen, har för ett par veckor sedan tillträtt platsen. Den 19 mars hade missionsvänner från de olika missionsföreningarna stämt möte i Hult i Millesvik, där Skog hälsades välkommen till sin plats, varjämte han avskildes för sitt ansvarsfulla kall medels bön och händers påläggning.

Frälsningsarmén. General William Booth, den internationella Frälsningsarméns chef och skapare, fyllde den 10 april 80 år. Arméns kårer i alla länder högtidlighöll årsdagen med fester och möten och tusental av hängivna män och kvinnor, som över hela världen

verka för Frälsningsarméns idéer, bragte sin åldrige och vördade chef sina lyckönskningar.

Även från utom Armén stående personer anlände till jubilarer en mängd telegrafiska hälsningar. Av dessa voro många från högt stående, såsom konung Edward och drottning Alexandra, *änkedrottning Sofia av Sverige*, konungen av Danmark, norska konungaparet, lord Kitcheners, rikskanslaren furst v. Bülow m. fl.

I Stockholm höllo de olika kårerna en storslagen högtidsfest i det vackert dekorerade Templet.

Kyrka och stat. Herr Adolf Jansson i Bråten, representant i andra kammaren för Västmanlands västra domsaga, har väckt motion om, att riksdagen, med avslag å k. m:ts proposition ang. lönereglering för prästerskapet, måtte hos k. m:t begära en allsidig utredning om och på vad sätt det nuvarande sambandet mellan kyrkan och staten lämpligen må varda upplöst.

K. F. U. M. i Malmö har fått en gåva på 10,000 kronor för sin tillämnade byggnad.

K. F. U. K. i Stockholm firade sin årshögtid fredagen den 26 mars i sin lokal vid Brunnsgatan. Hovpredikanten J. Norrby höll högtidstalet. Till ämne hade han »Personlighetens makt».

Föreningen har nu 649 medlemmar, därav 102 aktiva och 85 understödjande och ständiga. Biblioteket har 2,000 band. Byggnadsfondens räkenskaper balansera på kr. 278,145. Centralföreningens tillgångar upptagas till 195,250 kr.

Svenska bibelsällskapet firade sin årsfest söndagen den 28 mars i Jakobs kyrka i Stockholm. Tal hölls av riksmarskalken friherre von Essen samt professor Seved Ribbing. Sällskapets inkomster under året ha uppgått till 109,835 kr.

Judemissionen. *Nutidsströmningar inom judafolket* var ämnet för ett föredrag, som av pastor Th. Lindhagen nyligen hölls i Stockholm.

Tal. skildrade den kris judarna nu genomgå nationellt och religiöst. Han talade först om sionismen och gav några data ur dess historia. I Palestina finnas nu 100,000 judar, de flesta i Jerusalem och en del i kolonier. Judarna ha nu fått tillträde till tempelplatsen, vilket förr varit dem förbjudet. I turkiska riksdagen sitta nu 5 judar, och av den turkiska revolutionen torde man kunna vänta stora förändringar i judarnas ställning.

I religiöst hänseende visa sig två linjer, båda med underkännande av Talmuds betydelse. Ett parti förkastar det gamla, men sätter intet nytt i stället, utan är likgiltigt eller ställer sig i revolutionens led, såsom i Ryssland. Den andra riktningen, »reformjudarna», ger ett varmt erkännande åt Kristi lära, och en stark evangelisk väckelse har redan uppstått i Sydryssland, där missionens arbetskrafter dock äro alldeles för ringa. Tal. påminde om det ansvar den kristna församlingen har i detta avseende och manade till att på allt sätt stödja arbetet.

Svenska kyrkoföreningen i Köpenhamn arbetar för åstadkommandet av en egen svensk kyrka med församling. Intresset har varit stort, så att vid årsskiftet 160,000 kr. inkommit till kyrkobyggnadskassan. Tomt har upplåtits på billiga villkor av danska staten och grundstenen lades redan den 4 juni 1908. Antalet i Köpenhamn med förstäder boende i Sverige födda personer uppgår till 17,185.

Den rike ynglingen.

Text. för den 2 maj 1909: Mark. 10: 17—22.

Inledning.

Vi läste förra söndagen om huru innerligt Herren Jesus älskar de små barnen; i dag skola vi närmare giva akt på en ung man, som sökte frälsning men, som på grund därav, att han ej ville försaka de jordiska tingen, icke fann det eviga livet utan gick bedrövad bort.

Texten läses.

En rik yngling.

Vilka äro vi vana att se samlas omkring Herren: rika eller fattiga? Fattiga och elända stackare. Denna gång icke så. Mannen är ung (Matt. 19: 22), högt uppsatt, en överhetsperson (Luk. 18: 18) och rik. Huru mycket saknar han av det, som människor i allmänhet jaga efter för att bli lyckliga? Han äger mycket därav. Och ändå — känner han sig tillfredställd eller icke? Han är icke en gammal, sjuk, döv, halt eller blind stackare; han är ung, rik, förnäm, och ändå fattas honom något — vad då? Han vet icke orsaken själv, men vad känner han i sitt inre? Oro. Från vem är människoanden utgången? Från Gud. Och när först finner den vila? Då den kommer tillbaka till Gud. Noas duva fann icke någon plats att vila på, förrän Noa räckte ut sin hand och tog henne in i arken. Huru mycket i världen kan i sann mening tillfredsställa människoanden? Huru går det med ungdomens ros? Den vissnar snart. Varvid kunna ära och anseende förliknas? Vid såpbubblor. Och huru går det med rikedom? Den försvinner såsom borttrinnande muldkorn.

Evigt liv.

Vad fattas den rike ynglingen? Vad far han efter? Han har icke evigt liv. Huru mycket hjälper honom då hans rikedom? Det är dock bättre ställt med denne än med de flesta unga män — huru då? Han vet, att det fattas honom evigt liv; han far därefter; han söker det på rätta stället. Till vem går han? Huru förhåller han sig, när han kommer fram till Jesus? Då han faller ned på knä för Jesus, visar det hans allvar och ödmjukhet. Det är en dyrbar syn för Gud och hans änglar och för Guds barn, när en ung man eller kvinna faller ned inför Jesu fötter och frågar efter evigt liv. Det är ingen skam att böja knä inför Herren Jesus. Vilken fråga är den viktigaste av alla frågor? *Gode Mästare, vad skall jag göra, att jag må ärligt evigt liv?* Skola vi icke gå miste om det eviga livet, måste vi förr eller senare söka svar på denna fråga.

Huru viktig anser Jesus denna fråga? Så viktig, att han fäster sig vid varje ord däri. Huru många tomma ord vill Herren höra? Vad fordrar Herren, att det skall vara? San-

ning i allt. Vad gör han med smickret? Hade ynglingen menat, vad han sade, hade ej Jesus svarat som han gjorde — huru svarade Jesus? Längre fram tog Herren emot utropet från Tomas: *»Min Herre och min Gud!»* Ynglingen höll Jesus för en profet — allenast en människa. Om någon knäpper sina händer och faller ned på knä men icke beder i hjärtats ödmjukhet — vad säger Herren därom? Det är en styggelse för Herren. Men huru förhåller sig Herren, då han hör en enda liten suck ur hjärtats djup? Han hör den och ser därpå med välbehag. Av vilketdera äras han mest: av en sådan hjärtasuck eller av många vackra ord och åthävor? Att göra gott är stort, men vad är större? Att *vara* god. Jesus allena kan förändra oss till *nya* människor.

Håll budorden.

Ynglingen har frågat efter gärningar — inför vilken spegel ställer Jesus honom? Huru stor kunskap har han om Guds vilja? Han icke blott känner lagen — utan vad mer? Vad är hans bemödande? Att lyda lagens bud. Vad har han icke funnit? Evigt liv. Till vilka budord hänvisar Herren honom? Varför väljer Herren 6:e, 5:e, 7:e, 8:e och 4:e buden och icke de tre första, som tala om kärleken till Gud? Vilket är lättare att upptäcka sina synder mot lagens senare tavla eller mot den förra? Huru svarar den unge mannen utan tvekan? Han menar: jag har aldrig bedrivit hor, aldrig dräpt, aldrig stulit, aldrig burit falskt vittnesbörd, ingen bedragit, jag har alltid ärat fader och moder — eller älskat min nästa såsom mig själv. Det är mycket att med sanning kunna vittna så om sig. Huruvida var hans ställning enligt den vanliga uppfattningen av lagen? Han var ostrafflig. Och likväl — vad sade honom en inre röst? *Hurudana äro våra gärningar i hemmet? i skolan? på gatan? på gården, när vi retas eller förtalas? Huru många likar har denne yngling nu för tiden?*

Ett fattas dig.

Vad gör Jesus enligt v. 21? Varför älskar Jesus honom? Ynglingen menar uppriktigt. Jesus säger icke, att allt är väl — huru lyda hans ord? Det ligger ett erkännande i Jesu ord: du är på väg, du har begynt, men det är något, som fattas. Många äro i andlig mätto i det läget: den ene fattas ett, en annan ett annat. Vid vad hänger denne unge mans hjärta fast? Vid världen; hjärtat är fäst vid de jordiska ägodelarna. Huru mycket har han i himmelen? *Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men tager skada till sin själ?* Det är en avgörande stund. Vad har han att välja emellan? Det förgängliga och det oförgängliga, mellan jordiska och himmelska skatter, mellan det eviga livet och döden.

En skatt i himmelen.

Vilken skillnad på Herrens sätt att lära och fordra och på fariseernas! Vad göra de? De fordra och hota. Vad gör Herren? Han fordrar och lovar. Huru lyder Herrens löfte? Dessa skatter äro vida härligare än alla jordens skatter. Fariseerna lade odrägliga bördor på människorna. Huru mycket hjälpte de till att bära dem? De rörde dem icke med ett finger. Huru lyda Jesu uppmuntrande ord? *Kom och följ mig!* När skola vi komma och följa Herren? Nu. Att följa Herren från tidigaste år är det dyrbaraste av allt.

Han går bedrövad bort.

Huru förhåller sig ynglingen till både det synliga och det osynliga? Han älskar båda. Men för vilketdera avgör han sig? För det närvarande, för jorden. Huru visar han det? Varför går han *bedrövad* bort? Vad vill han icke släppa? Varken himmelen eller jorden. Dock måste han släppa endera — vilketdera väger mera för hans hjärta: ägodelarna eller Jesus? Tänk, han gick bort från Jesus.

Huru många unga och gamla går det icke sammalunda! De bedja, de gråta, de läsa, de gå och höra Guds ord, känna sig rödda, vilja gärna äga himmelens skatter en dag — men vad sakna de mod och kraft till? Att bryta med världen. Vilken var ännu mer bedrövad än ynglingen? Ja, Jesus är

ännu mer bedrövad, när någon går bort eller förblir borta från honom.

Minnesvers: (Mark. 10: 24 b): Barn, huru svårt är det icke för dem, som förtrösta på ägodelar, att komma in i Guds rike!

Johannes Norborg.

Tro till frälsning.

Text för den 9 maj 1909: Mark. 10: 46—52.

Inledning.

Herren Jesus var stadd på vandring till Jerusalem för sista gången. Under vägen dit tilldrog sig den händelse, som denna vår text skildrar. Evangelisten Matteus nämner två blindas, som Jesus botade vid detta tillfälle, då han gick igenom Jeriko. Markus och Lukas omnämna blott en. Sannolikt var det så, att Herren botade en, då han gick in i staden och en, då han gick ut därifrån. Det är emellertid skönt att märka, hurusom den käre frälsaren från början till slutet av sin verksamhet »gjorde väl och hjälpte alla».

Den nödställde Bartimeus ropar på Jesus om förbarmande, vv. 46—48.

I sällskap med sina lärjungar kom Jesus från Perea över Jordan samt genom Jeriko, den väg, som pilgrimer färdades till Jerusalem. Såsom synes av texten är det vid utgåendet från Jeriko, som Herren utför detta under med den arme mannen. I vilken sorglig belägenhet var denne man? Han var blind, och han var en tiggare. Således var han både sjuk och fattig och fick erfara denna tidens lidande i hög grad. Var befann han sig vid detta tillfälle? Han satt vid vägen och tiggde. Där hade han suttit många gånger förr, många dagar och många år. Huru långsamt skulle det icke vara för honom att sitta där. Stackars alla blindas människor. Det skall säkerligen kännas tungt för dem att vara i mörker och i en sådan beklagansvärd ställning. Visst må vi, som äga våra ögons ljus, innerligt tacka Gud därför så väl som för allt annat gott, som vi få åtnjuta. Den stackars blinde mannen var känd av många. Vad hette han? Bartimeus. Och vems son var han? Timei son.

Men kunde Bartimeus icke se, vad som tilldrog sig omkring honom, så kunde han dock höra det. Och vad fick han vid detta tillfälle höra? Han fick höra, att Jesus av Nasaret gick där fram? Huru betedde sig Bartimeus då? Han ropade och sade: »Jesus, Davids son, förbarma dig över mig.» Den stackars blinde griper tillfället och ropar på hjälp. Och han är för oss alla i det avseendet ett gott föredöme. Vi må icke åta de goda tillfällena gå oss ur händerna. Men Bartimeus ådagalägger även kunskap om Jesus. Ty huru tilltalar han Herren? Jesus, Davids son. Andra hade sagt endast Jesus från Nasaret. Den blinde hade hört om Jesu hjärtelag mot de nödlidande, hört om de under han gjort med andra. Detta och mycket mer hade verkat tro hos Bartimeus. Han erkände ock villigt, att Jesus var Davids son, den rätte Messias. De är av mycket stor betydelse, att både små och stora få höra mycket om Jesus, vem han är, och vad han kan göra. De verkar längtan och behov hos oss att få höra ännu mer, och att komma i närmare beröring med den käre Frälsaren.

Den stackars blinde mannen möttes dock av förebräelser av många. Huru säger vår text därom? »Många näpste honom, att han skulle tiga.» Är det icke sig likt i alla tider! Det händer så ofta, att många vilja nedtysta dem, som ropa på hjälp hos Jesus. Men det går nu som förr i dylika fall. Förebräelser, hat och förföljelser av olika slag verka endast mera frimodighet och tro. Huru verkade det på Bartimeus? Han ropade mycket mer: »Davids son, förbarma dig över mig.» Det går icke att nedtysta de hjälpbehövande och frälsnings-sökande. Herren har ock i sitt ord lovat och sagt: »Akalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig och du skall prisa mig.» »Förrän de ropa vill jag höra, och medan de ännu tala vill

jag svara.» Sanningen av dessa ord och löften fick också den blinde Bartimeus erfara, såsom de följande orden i texten visa.

Den medlidsamme och mäktige Frälsaren, v. 49—52.

Under det att Bartimeus ropar och många söka nedtysta honom, så hör och ser Herren alltsammans. Men icke blott det utan vad mer gör han? Han stannade och lät tillkalla honom. Tänk vilken förändrad situation! Nyss såg det så svårt och hotande ut för Bartimeus; nu ljusnar det i mer än ett avseende för honom. Tonen blir mildare. De, som tillkalla honom, tala så milt. Huru säga de? »Var vid gott mod, stå upp; han kallar dig till sig.» Vilka de äro, som få den förmånen att å Herrens vägnar tillkalla den blinde, säges icke i texten. Men vi vilja ju tänka oss, att det var vänner till Jesus och till den stackars nödställde. Ett kärt uppdrag var det emellertid. Sådana uppdrag giver Herren de sina än i dag. Det må väl också vara för oss mycket kärt att få kalla syndare och nödställda av alla slag och allestädes till Jesus, syndares vän. De små barnen, som älska sin Jesus, få också vara med om detta sköna, härliga arbete att kalla sina jämnåriga och andra till Frälsaren. Må vi alla göra det av kärlek till Jesus och människorna, då skall detta arbete hava framgång.

Bartimeus skyndar till Jesus och undfar hjälp, vv. 50—52.

Huru förhöll sig den blinde till den kallelse, han genom människorna fick från Jesus? Han mottog den med glädje och skyndade sig att hörsamma den. Varav kunna vi förstå det? Han kastade av sig sin mantel och stod upp och kom till Jesus. Med livlig rörelse kastade han av sig det, som kunde hindra honom att »skynda till Jesus, Frälsaren kär.» Ack, att alla, som blivit och bliva kallade till Jesus, ville skynda till honom. Vad säger Herren, då den blinde kommer? Han frågar: »Vad vill du, att jag skall göra dig? Nog visste Jesus det förut. Men varför frågar han då? Han gör det, på det att den nödställde skall få tillfälle att göra sina önskingar och begär kunniga inför Herren. Och vad begär nu den blinde Bartimeus? Rabbuni, att jag må få min syn, säger han. Det var mycket begärt i denna korta enkla bön. Icke om någon vanlig allmosa i form av penningar eller något annat sådant beder han nu utan om det, som är vida mer. Bartimeus har stort behov av hjälp, men han har ock stor tro till Herren. Det är icke farligt att begära mycket av Jesus, blott vi göra det i tron och av rena bevekelsegrunder. Ty Herren ser till behovet, den heliga viljan och det rena uppsåtet. Vad svarar emellertid Herren Jesus på den blindes stora begäran. Han säger: »Gå, din tro har hjälpt dig.» Kort men trosfrimodig var väl bönen. Kort men mycket epokgörande blev svaret. Ty vad hände? »Strax fick han sin syn och följde honom på vägen.»

Det är märkvärdigt, att Jesus icke tillskriver sin stora makt utan mannens tro vara medlet till detta under. På Kristi ord fick Bartimeus sin syn, men tron var den hand, med vilken han mottog denna stora gåva. Men sedan Bartimeus blivit så härligen hjälpt, övergav han icke sin välgörare, utan huru gjorde han? Han följde honom på vägen. Med hjärta och mun, med ord och gärning ville han visa sin stora tacksamhet mot Herren och ville vara hans trogne efterföljare. Såsom Jesus öppnade hans naturliga ögon, så öppnade han ock hjärtats ögon, att han kunde se, vilka skatter han ägde i Kristus Jesus till både kropp och själ.

I likhet med den blinde Bartimeus må vi skynda till Jesus med all vår nöd både kroppslig sjukdom och all annan nöd, timlig och andlig. Vi äro många, som erfarit, huru Herren vill och kan hjälpa. »Mycket gott vi fått, mera väntar blott.» Herren föröke vår tro! Och med sångaren må vi även bedja: »Herre, Herre öppna mer mitt öga för de skatter jag dock verkligt har!»

Minnesvers: Joh. 8: 12: Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall hava livets ljus.

J. A. Karlman.

Ihärdig bön.

Text för den 16 maj 1909: Mark. 7: 24—30.

I. Inledning.

Redan innan Jesus företog sin sista resa mot Jerusalem förbi Jeriko och Betanien, hade frälsaren med sina lärjungar företagit en vandring till norra delarna av judalandet. Han ville där i de folkfattiga bygderna vara i stillhet för att med sina lärjungar njuta en välbehövlig vila och för att undervisa dem om sitt nära förestående lidande. Det är om denna vandring och om vad som därunder tilldrog sig, som vår text för denna dag talar.

II. Texten läses.**III. Samtalet med barnen.**

1. *Jesus söker stillhet, men en kvinna finner honom och beder om hjälp*, vv. 24—26. Jesus befann sig med lärjungarna i trakten av Kapernaum. Men huru heter det om honom i vår första vers? Han stod upp och gick därifrån. Varthän går han? Bort till Tyri och Sidons gränstrakter. I vilken del av judalandet lågo dessa trakter? De lågo i norr mot Syrien. Varför gick Jesus med lärjungarna till dessa avlägsna trakter, sade jag i inledningen? Han sökte vila och stillhet för att kunna undervisa dem. Och varom ville han undervisa dem? Om sin nära förestående död. Och av vilka ord i vår text se vi, att Jesus ville vara i stillhet? »Och när han gick in i ett hus, ville han icke, att någon skulle veta det.» Men Jesus var känd överallt i Judalandet. Han fann icke den vila och stillhet han sökte. Av vilka ord se vi detta? »Han kunde icke förbliva död.» Vem söker upp honom? En kvinna. Varför söker hon honom? Hennes modershjärta är fullt av nöd. Varför lider och sörjer hon? »Hennes dotter har en oren ande.» På vad sätt frambär hon sin nöd för Jesus? I ödmjukhet och tro. Av vilken hennes gärning se vi detta? »Hon föll på knä vid hans fötter.» Och vad beder hon om, där hon ödmjukt ligger vid Jesu fötter? »Hon beder honom, att han skall utdriva den onde anden från hennes dotter.» Vad var det för en kvinna, som bad Jesus för sin dotter? »Hon var en grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst.» Hon hörde således till hednafolken.

2. *Jesus dröjer med hjälpen*, v. 27. Huru svarar Jesus på kvinnans bön? »Låt barnen först varda mättade; ty det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna.» Detta Jesu svar låter avvisande och så oliskt honom. Det är nästan som om vi hörde en judisk rabbin eller skriftlärare tala. Men vi måste söka förstå Jesus och hans ord. Han talar i bild. Han talar om *barn* och om *hundar*. Vilka syftar han på med ordet *barnen*? Han menar judafolket. Ännu hade Jesus icke hunnit med att dela ut livets bröd, frälsningens ord till alla bland judafolket, trots det att både han och lärjungarna arbetat sig trötta många gånger. Och så var det ju till dem han i första hand var sänd. Vilka syftar han på med ordet *hundarna*? Han syftar på hednafolken. Jesus säger icke, att han icke skulle komma också till dem, men barnen, judafolket, skulle i första rummet få njuta välsignelserna från honom. Dessutom kanske det låg någonting pockande i kvinnans bön, trots hennes ödmjuka beteende. Det kanske låg i hennes ord en ton, som misshagade Jesus. Gud får nog lyssna till många pockande böner, som stiga upp från jorden från både troende och otroende människor, som fordra i sin bön, att Gud skall stå liksom på pass för att hjälpa. Och så ha vi människor så bråttom att få hjälp. Gud har inte alls bråttom. Han vill, att nöden först skall utföra sitt verk hos oss, renande, helgande och förödmjukande. En rätt bön lära vi av Jesus i Getsemane, där han beder under den största ångest, det djupaste lidande: »Fader, o att du ville taga denna kalken från mig. Dock ske icke min vilja utan din.» En sådan ton behöver komma in i våra böner, gudsöverlåtelsens ton. Detta ville Jesus lära denna kvinna, som ligger på knä vid hans fötter, detta vill han lära även oss.

3. *Kvinnan förstår Jesus, och han hjälper henne*, vv. 28—30. Av kvinnans ord i den 28:e versen se vi, att hon börjar förstå Jesus. Av vilka två ord se vi detta? Av orden: »Ja, Herre.» Det är nog så, menar hon, att vi, jag och mitt

folk, måste vänta, tills Guds tid är inne att komma med hjälpen till oss. Men gör ett undantag, liksom när hundarna äta under bordet av barnens smulor, innan de få sin egentliga måltid. Det låg någonting på samma gång profetiskt och snillrikt, älskligt och ödmjukt i denna kvinnans tanke, att Jesus ger sig helt med sin hjälp åt kvinnan. Ty huru säger han i 29:e versen? »För det ordets skull, gå! Den onde anden har gått ut från din dotter.» Det var således icke blott för kvinnans ihärdighet i bönen, som Herren hjälpte henne, utan också för det att nöden och Jesu ord fått i hennes inre utföra ett sådant verk, att hon förstod Jesus och var nöjd med att hans vilja skulle ske. Det är en kostelig ting att vara ihärdiga i bönen, mycket uthålliga. Ty om vi bedja allvarligt och ödmjukt, så ger Gud oss bönhörelse, när vi blivit skickliga att utan skada för oss själva kunna taga emot hjälpen. När allt pockande, själviskt och köttsligt blivit bortrensat ur vår bön, då kommer nog bönhörelsen i sin tid. När kvinnan i vår text kom hem, fann hon den orene anden vara utgången och dottern lugn och fridfull liggande i sin bädd. Dröja vi tåligt vid Jesu fötter i ödmjukhet och tro, förståelse av Guds vilja och överlåtelse åt den, så skola också vi få se stora under av Guds hjälpande hand.

Minnesvers: Luk. 11: 10: *Var och en som beder, han får, och den som söker, han finner, och för den som klappar varder upplåtet.*

J. B. Gauff.n.

Mellersta Upplands krets-förening håller sitt vårmöte i *Gamla Uppsala* söndagen den 2 maj med barnpredikan kl. 10 f. m., för allmänheten kl. 11, kl. 3, och kl. 8 e. m.

På måndagen den 3 fortsättes enskilt möte kl. 10 f. m., om ej annorlunda på söndag beslutes.

Talare: Hallén, Blomqvist, Svensson, Rosenlid och undertecknad.

L. W. Nordqvist.

Västmanlands Predikantförbunds halvårsmöte hålles i *Avesta* den 5 och 6 maj. Anmälan göres i god tid till predikanten Emil Lindros, *Avesta*, vilken även mottager frågor, som böra insändas före den 15 april. Sänden frågor i rätt tid och varen till mötet hjärtligt välkomna!

Emil Lindros.

C. F. Nyström.

Predikantmöte för andra distriktet hålles i *Sollefteå* den 13—16 instundande maj med början kl. 10 f. m. den första dagen. Predikanter och församlingstjänare inbjudas vänligen att komma med. För erhållande av logis göres anmälan till pred. Aug. Palmér, *Sollefteå*. Frågor för mötet insändas till undertecknad före den 30 april.

Å möteskommitténs vägnar

Aug. Johansson.

Värmländska Ansgarilföreningen håller sitt kvartalsmöte i Hellefors orisd. och Kristi himmelfärdsdagen den 19 och 20 maj. Fullständigt program i Ansgariiposten.

Enoch Olsson.

Till Predikanter-sångare.

Vid Svenska Missionsförbundets konferens och årsmöte i fjol bildades, som bekant, »*Sv. Missionsförbundets manskör*», som också provsjöng vid Missionskolans invigning och vid årsmötet. Rätt många bröder anmälde sig då såsom medlemmar av nämnda kör, dock icke alla av de närvarande. Kanske också några voro hemresta, då kören bildades. Vi insände sedan ett upprop i Sv. Morgonbladet, att de, som önskade vara med, skulle anmäla sig till körens kassaman pred. *P. Nilsson, Borlänge*. Detta upprop vilja vi nu härmed förnya.

De bröder predikanter, som vilja vara med i kören, torde nu så fort som möjligt anmäla sig och insända samtidigt den bestämda inträdesavgiften av *en krona*. Detta gäller i första hand de bröder, som voro med i fjol. Är det någon annan med sånggåva, som önskar vara med, är han också välkommen.

Det är meningen, att ett par dagar före konferensen i sommar samlas vid Missionsskolan å Lidingön och öva sång. Detta är beviljat av missionsstyrelsen. Således vilja vi föreslå, att körens medlemmar samlas å Missionsskolan tisdagen den 1 juni, d. å. på e. m. Men dessförinnan måste körens aktiva medlemmar vara anmälda.

Från körens ledare, pred. P. Persson, *Mora*, rekvi-
reras notpärmar samt sångerna, som skola sjungas.
Men anmälan om medlemskap samt inträdesavgifter in-
sändas till pred. P. Nilsson, *Borlänge*.

Karlskoga den 16 april 1909.

K. A. Ekman.

Program

för

Predikantmötet i Uppsala

den 4—6 maj.

Börjas första dagen med besök å Polacksbacken och Soldathemmet kl. 11 f. m.

Samma dag kl. 4—7 enskildt för predikanter.

offentligt möte.

Fortsattes andra dagen kl. 10 f. m. till 2 e. m. och kl 4—7 med diskussioner.

Samma dag kl. 8 fest.

Fortsattes tredje dagen kl. 10—2 och 4—7 med diskussioner.

Obs! Till tredje dagen, eller torsdag den 6 *inbjudas* församlingstjänare från alla håll inom distriktet.

Frågor:

1. Vad kunna predikanter och övriga församlingsmedlemmar göra för att det må bliva mer livaktighet och väckelse i verksamheten?
2. En »tidningsfråga», enl. inkommet förslag.
3. Vad menas med frikyrklighet, och har denna hållit jämna steg med evangelii framgång för övrigt?
4. Vad lär den Heliga skrift om äktenskap mellan troende och otrogna?
5. I vilket förhållande böra församlingsmedlemmar och dess ledande personer stå till varandra för att bäst gagna verksamheten?
6. Den inre missionens, inom Sv. Missionsförbundet, omorganisation.
7. Borde ynglingar, som begära inträde på Missionsskolan, först någon tid varit ute som evangelister?
8. När och var skall nästa möte hållas?

Missionsskolan.

Svenska Missionsförbundets läroanstalt

på Lidingön

börjar ett nytt läsår den 1 nästkommande september.

Ansökan om inträde skall insändas till skolans Rektor
N. Wikander, adr. Missionsskolan, Lidingö Villastad, före
den 1 juni och vara åtföljd av

- 1:o) en kort och samvetsgrann, av den sökande själv skriven redogörelse för hans andliga livs uppkomst och utveckling;
- 2:o) intyg av en kristen församling, en missionsförening eller, där sådant icke kan anskaffas, av minst två kända personer,
 - a) att den sökande är känd som en sann kristen, och
 - b) att han under någon tids predikoverksamhet adaglagt, att han äger förutsättningar för att kunna utbildas till en duglig predikant eller missionär.
- 3:o) bestyrkt avskrift av betyg, som visar, att han genomgått fullständig folkskolekurs eller, om sådant ej äges eller ej kan anskaffas, intyg av kompetent person, att han äger motsvarande kunskaper;
- 4:o) en förbindelse av en kristen församling, missionsförening eller enskild, godkänd person, att den ansvarar för hans underhåll vid skolan;
- 5:o) åldersbetyg från pastor i den församling, där han är kyrkskriven;
- 6:o) läkareintyg.
I regel intages ej någon, som är under 19 år.
I ansökan må tydlig adress uppgivas.

Skolstyrelsen.

Boknyhet.

På Svenska Missionsförbundets förlag har utkommit
Hela bibeln tillsammans med
Missionsförbundets sångbok.

tryckt på fint engelskt papper i samma format som den redan tillgängliga Nya Testamentet med sångboken.

Pris: äkta chagrinband, skimmersnitt och fodrad med skinn 8: 50. D:o med övervikta kanter 9: 00. Vid partiköp lämnas 20 % rabatt.

Boken föreligger färdig och rekvideras från

*Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.*

Nu utkommen.

Svensk Söndagsskolsångbok.

Ny samling sanger

till bruk vid barngudstjänster och i söndagsskolor.

Pris 25 öre.

Boken, som är utarbetad av kommitterade från Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen och Svenska Missionsförbundet, innehåller 350 sånger, valda ur flera olika sångsamlingar. Bland sångerna äro många av våra vackraste och skönaste sånger och psalmer.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition.